

rende Thing ved denne Leilighed lader det hængaae, men at det maa være samme forbeholdt, naar en tilkommende Finantslov kommer under Behandling, at gjøre sine Erindringer derimod gjældende. Enkelte af Udvalgets Medlemmer have endog aldeles tilbageholdt Bemærkninger, som, efter deres Overbeviisning, vare af ikke lidende Vigtighed, men til hvis notagtige Prøvelse der ikke kunde vindes den fornødne Tid, og det maa derfor paa ingen Maade ansees som en Inconsequent, om man, naar en Finantslov for en senere Tid kommer til Behandling, fremfører Erindringsforslag, der i sig selv vare ligesaa anvendelige paa den nu foreliggende. Det maa fastholdes, at det blot er af ovennævnte Hensyn, man for det enkelte Finantsaar, hvorfor denne Lov gives, samtykker i Alt, hvad man ikke foreslaaer ændret, og at man vel fremfører adskillige Bemærkninger, der kun sigte til at komme i Betragtning ved en tilkommende Finantslov, men at man ingenlunde her har villet udtømme det hele Stof, end ikke Alt, hvad der i den korte Tid, man har havt til at granske over Sagen, er kommet under Enkeltets Overveielse, og hvorom disse endog have en bestemt Overbeviisning. Men uden at ville føre nogen Klage, hverken over Ministeriet eller over Folkethinget, fordi Finantsloven denne Gang saa sildigt er kommen til Landsstinget, bør vi dog udtale den Forvisning, at der i Fremtiden gives dette Thing tilbørlig Leilighed til at udøve den Virksomhed paa denne for Landets Belfærd saa vigtige Sag, hvortil Landsstinget ifølge vor Forsatning er berettiget og forpligtet. Vi kunne i denne Henseende ikke tilbageholde den Bemærkning, at de tvende Thing, der efter vor Grundlov tage Deel i den lovgivende Magt, staae i et ganske andet indbyrdes Forhold end det, der finder Sted i de Stater, hvori der vel ere to Afdelinger af den lovgivende Forsamling, men af disse kun den ene fremgaaer af Folkevalg, mens begge vore Rigsdags-Afdelinger have lige Adkomst til at betragtes som Folkets Repræsentanter.

Det synes ikke, at Loven kan udgaae ganske i den Form, hvori Udkastet er kommet fra Folkethinget, navnlig forsaavidt det i sine enkelte §§ henviser til de med Regjeringsfor-

slaget fulgte respective Indtægts- og Udgifter-bilag med de i de hver enkelt § vedføjede og der paaberaabte Tavler opførte Erindringer, eller som det kaldes Rettelser. Det synes og at fremgaae af § 30, at dette ikke har været Thingets Mening, men netop denne § turde gjøre det fornødent, at Loven, om end dens Indhold aldeles vedtoges af Landsstinget, dog vilde behøve en noget anden Affatning. Det synes, at Folkethinget har villet overlade samme til Regjeringen, og vi finde heller ikke, at derved i Sagen selv kunde være nogen Betænkelse, men i hvilken Form denne Bemyndigelse skal overlades Regjeringen, og om det ikke maatte være det meest passende, at Loven dog i den Stikkelse, hvori den omsider skal udgaae, forelægges Rigsdagen gennem begge dens Afdelinger, maae vi henstille til Thingets Bedømmelse. Ved Sagens Behandling i Thinget vil der maaskee af enkelte af Udvalgets Medlemmer endnu blive bemærket Et og Andet med Hensyn til Lovens Form i det Hele.

II.

Skjøndt Udvalget maa billige, at Finantsloven ikke har optaget den Beholdning, hvormed Finantsaaret er begyndt, saaledes som det var steet i det af Regjeringen forelagte Udkast, saa antager det dog, at der, hvergang Finantsloven forelægges Rigsdagen, bør gives den muligste Oplysning om den Beholdning, hvorpaa der ved Finantsaarets Begyndelse kan med Rimelighed gjøres Regning, og af en Conference, som man har havt med den høitagede Finantsminister, har man og erfaret, at denne er fundet saaledes at forholde sig.

III.

1) I Anledning af Finantslovens § 2 har Udvalget fundet sig foranlediget til udtrykkelig at vedkjende sig den i Folkethinget udtalte Mening, at Domainerne, ordentligviis med Undtagelse af Skovene, navnlig ogsaa de overflødige Slotte, bør sælges, dog kun naar og forsaavidt passende Priser kunne opnaaes, samt at der i fornævnte Diemed bør forfattes